

A Fővárosi Ítéltábla dr. Kiss Tamás Lajos pártfogó ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a dr. ... jogtanácsos által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2012. január 11. napján kelt 5.P.21.804/2011/7. számú ítélete ellen a felperes részéről 18. sorszám alatt előterjesztett és Pf/5. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

. Kiss Tamás Lajos ügyvéd pártfogó ügyvédi díját teljes egészében a felperes viseli.

A le nem rótt 240.000 (Kettőszáznegyvenezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes 2009. szeptember 30. napján rokkantsági nyugellátás megállapítása iránti kérelmet nyújtott be az alperes jogelődjéhez, a ...i Regionális Nyugdíjbiztosítási Igazgatósághoz. Az alperesi igazgatóság megkereste az Országos Rehabilitációs és Szociális Szakértői Intézetet (ORSZI), amelynek elsőfokú orvosi bizottsága 2052/082/2010. számú szakértői véleménye alapján kiállított szakhatósági állásfoglalásában foglaltak szerint a felperes össz-szervezeti egészségkárosodásának mértéke 35%-ban véleményezhető. Az alperes jogelődje a felperes rokkantsági nyugellátás megállapítása iránti igényét elsőfokú határozatával elutasította, és elismert szolgálati időként 12 év 271 napot állapított meg. A felperes fellebbezett a határozat ellen; egészségi állapotára hivatkozva újabb felülvizsgálatot kért, és a megállapított szolgálati idővel sem értett egyet. A felperes egészségi állapotát az ORSZI másodfokú szakértői bizottsága vizsgálta felül. A

felülvizsgálatról 2010. január 15-én adott szakhatósági állásfoglalása a felperes egészségkárosodásának mértékét 17%-ban állapította meg azzal, hogy a felperes nem rokkant. Erre tekintettel a Nyugdíjbiztosítási Jogorvoslati Igazgatóság a 2010. október 14-én kelt határozatával az elsőfokú döntést helybenhagyta, a felperes részére figyelembe vehető szolgálati időként 20 év 57 napot állapított meg, tekintettel arra, hogy a jogerős határozattal megállapított szolgálati idő tartamát a nyugellátás megállapítása során a nyugdíjbiztosítási igazgatási szerv az ügyfél terhére a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 95. § (8) bekezdése szerint nem módosíthatja.

A felperes keresetet nyújtott be a Székesfehérvári Munkaügyi Bírósághoz a társadalombiztosítási határozat felülvizsgálata iránt. A Székesfehérvári Munkaügyi Bíróság dr. ... igazságügyi szakértőt rendelte ki, aki a 2011. április 11. napján kelt szakvéleményében megállapította, hogy az orvosi bizottság nem vette figyelembe a felperes szembetegségét, és kétoldali nagyothallását, ezért össz-szervezeti egészségkárosodásának mértéke 45%-os volt, amely már az elsőfokú orvosi bizottság által történt vizsgálat időpontjától véleményezhető. A Székesfehérvári Munkaügyi Bíróság azzal az indokkal utasította el a keresetet, hogy a felperes egészségkárosodása a jogszabályban meghatározott legalább 50%-os mértéket nem éri el, a felperesnél rokkantság nem áll fenn.

A felperes 2011. május 20. napján átmeneti járadék megállapítása iránti igényt terjesztett elő az alperesnél. Az alperes a Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatalt mint szakhatóságot kereste meg a felperes egészségkárosodása mértékének megállapítására, mely szakhatóság első fokon eljáró szakértői bizottságának 2011. augusztus 8. napján kelt szakhatósági állásfoglalása szerint a felperes össz-szervezeti egészségkárosodása 17%-os mértékű. Az alperes erre tekintettel a 2011. augusztus 17. napján kelt elsőfokú határozatával az átmeneti járadék iránti igényt elutasította. A felperes kérelmét másodfokon is elutasították, ugyanis a másodfokú orvosszakértői bizottság ugyancsak 17%-os össz-szervezeti egészségkárosodást állapított meg, így nem álltak fenn az átmeneti járadék folyósítására vonatkozó törvényi feltételek.

A felperes keresetében 3.000.000 forint nem vagyoni kára megtérítésére kérte kötelezni az alperest. Hivatkozása szerint az alperes jogsértő magatartása ellehetetlenítette, 2009-től 2011 júniusáig teljes egészében ellátatlan volt, élettársa fizetéséből nem tudtak megélni, vagyontárgyaiktól áron alul kellett megválnia. Jogosult lett volna átmeneti járadékra, amennyiben az orvosi bizottság az akkori állapotának megfelelően állapítja meg az egészségkárosodását, az első fokon eljáró alperesi közigazgatási szerv pedig fenntartja szolgálati idejét. Az alperes magatartása sértette emberi méltóságát, rontotta életminőségét, egészségi állapota is veszélyben volt, ugyanis a szükséges gyógyszereihez nem jutott hozzá, ugyanis 2011 januárjáig a közgyógyellátást is megtagadták tőle.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hivatkozása szerint a jogszabályi előírásoknak megfelelően járt el, eljárásjogi szabályt sem sértett. A

felperes átmeneti járadékigénye kapcsán is a jogszabályi rendelkezések betartásával járt el. Az orvosi szakképzettséggel rendelkező munkatársak hiányában az alperesnek szakhatóságot kellett az eljárásba bevonnia, a szakhatóság állásfoglalása alapján nem álltak fenn a járadék folyósításának jogszabályi feltételei.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 5.000 forint perköltséget, rendelkezése szerint a le nem rótt 180.000 forint eljárási illetéket az állam viseli. Határozata indokolásában kifejtette: az alperes nem rendelkezik orvosi szakképzettséggel bíró munkatársakkal, ezért a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 44. § (1) bekezdése, valamint a Tny. 72. §-a alapján köteles volt megkeresni a felperes egészségi állapotának vizsgálatára a szakhatóságot, amelynek véleményéhez döntése kialakításakor a Ket. 44. § (2) bekezdése értelmében kötve volt. Az elsőfokú közigazgatási határozattal szemben előterjesztett felperesi fellebbezés folytán eljáró másodfokú orvosszakértői bizottság mint szakhatóság véleményéhez az alperes ugyancsak kötve volt, nem állapíthatott meg rokkantsági nyugdíjat a felperes részére. A másodfokú közigazgatási szerv ugyanakkor orvosolta a felperesnek a szolgálati idő számítására vonatkozó jogorvoslati kérelmét, így ebből eredően a felperest kár nem érthette. A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy keresetének benyújtását követően a munkaügyi bíróság által kirendelt igazságügyi orvosszakértő véleményét az alperesnek a határozata meghozatalánál figyelembe kellett volna vennie, ugyanis a bíróság által kirendelt igazságügyi orvosszakértő vélemény az alperes sérelmezett határozatainak meghozatalát követően kelt. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes a felperes átmeneti járadék megállapítása iránti kérelmének elbírálása során is a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően járt el, ugyanis határozata meghozatalánál kötve volt az orvosszakértői bizottság 2011. augusztus 8. napján kelt állásfoglalásához, amelynek alapján a felperes átmeneti járadék iránti igényét el kellett utasítania, akárcsak a másodfokon eljáró alperesi közigazgatási szervnek, tekintettel arra, hogy a másodfokú orvosszakértői bizottság sem állapított meg az átmeneti járadék iránti igényt megalapozó egészségkárosodást a felperesnél.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatásával a keresetének helyt adó döntés meghozatalát kérve. Hivatkozása szerint az alperes közigazgatási határozatainak alapjául szolgáló első- és másodfokú szakhatósági állásfoglalásokat adó orvosok hibát követtek el a téves, esetleg szándékosan rosszul megfogalmazott véleményükkel, ezzel nem vagyoni kárt okoztak a számára. Sérelmezte, hogy az első- és másodfokú orvosi bizottságok figyelmen kívül hagyták a munkaügyi bíróság által kirendelt igazságügyi orvosszakértő véleményét. Kifogásolta, hogy az alperes nem foglalkozott a 2009 szeptemberétől 2011 májusáig eltelt idővel, a szolgálati idejét ugyan utóbb elismerte, de a folyamatosan romló egészségi állapota nem foglalkoztatta. Amennyiben a szakorvosok nem tévedtek volna, az alperes a már 10 évvel korábban meghatározott szolgálati idején nem változtat jogszabályellenesen, akkor

a 2009-2011. között hatályos törvények szerint jogosult lett volna rendszeres átmeneti járadékra. Sérelmezte a terhére megállapított perköltség összegét is.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

A felperes fellebbezése megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges mértékben lefolytatott bizonyítási eljárást követően, a feltárt peradatok alapján helyes tényállást állapított meg, azt ítélezésének alapjául a Fővárosi Ítéltábla elfogadta. Mindenben egyetértett a megfelelően alkalmazott jogszabályokra alapított okszerű jogi következtetésével is, az elsőfokú ítélet indokolásának kiegészítésére, módosítására nincs szükség. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat hiánytalanul értékelve hozta meg a döntését. Kifejezetten a fellebbezésben foglaltakra tekintettel emeli ki a Fővárosi Ítéltábla a következőket:

A felperes rokkantsági nyugellátás megállapítása iránti kérelme benyújtásakor hatályos Tny. 72. § (1) bekezdése értelmében a nyugellátás iránti igény elbírálásához a rokkantságról, illetőleg a rehabilitálhatóságról a rehabilitációs szakértői szerv szakhatósági állásfoglalást ad. Míg a Ket. 44. § (2) bekezdése értelmében a szakhatóságot az ügyben érdemi döntésre jogosult hatóság keresi meg, amely döntésének meghozatalánál kötve van a szakhatóságnak - a hatásköre keretei között kialakított - jogszabályon alapuló állásfoglalásához.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperes a Tny. 72. §-a alapján köteles volt megkeresni a felperes egészségi állapotának vizsgálatára a szakhatóságot, amelynek véleményéhez döntése kialakításakor a Ket. 44. § (2) bekezdése értelmében kötve volt; a szakhatóság állásfoglalása kötelező volt az alperesre nézve, döntése kialakítása során nem térhetett el a szakhatóság állásfoglalásától.

Nincs jelentősége annak sem, hogy a felperes rokkantsági nyugellátás megállapítása iránti igényét elutasító társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata során kirendelt igazságügyi szakértő a felperes össz-szervezeti egészségkárosodását olyan mértékben - 45% - határozta meg, amely a rokkantsági nyugellátás megállapításához szükséges 50%-os mértéket nem érte el, azonban az átmeneti járadék iránti igény megállapításához szükséges mértéket - 40% - igen, ugyanis a későbbi, az átmeneti járadék megállapítása iránti közigazgatási eljárásban az előzőekben kifejtettek szerint szükségszerűen kirendelt, és az alperesre nézve kötelező érvényű állásfoglalást adó szakhatóság első és másodfokú orvosi bizottsága a felperes össz-szervezeti egészségkárosodását ismét olyan mértékben határozta meg, amely az átmeneti járadék igényt sem alapozta meg. A felperes az átmeneti járadék megállapítása iránti igényét elutasító másodfokú közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatát nem kérte, holott az átmeneti járadékra való jogosultság feltételei tárgyában kiadott szakhatósági állásfoglalások szakmai tartalmi helyessége csak a társadalombiztosítási határozat

felülvizsgálata iránti perben szakértői bizonyítás útján vizsgálható, ahogy az a rokkantsági nyugellátás megállapítása iránti igényét elutasító társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata során megtörtént.

A Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza, hogy az átmeneti járadék megállapítása iránti eljárásban a korábbi, a felperes rokkantsági nyugellátás megállapítása iránti igényét elutasító társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata során kirendelt igazságügyi szakértő véleménye az alperes által az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóságról szóló 289/2006. (XII. 23.) Korm. rendelet 3/A. §-a alapján megkeresett szakhatóságot nem kötötte.

Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes nem tanúsított jogellenes magatartást, ennek hiányában a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti kártérítő felelőssége sem állapítható meg, az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor a felperes nem vagyoni kárigényét elutasította, a Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét - utalva helyes indokaira - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján, a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében megállapította, hogy az eredménytelenül fellebbező felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viselésére teljes egészében a felperes köteles, míg a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a felperes személyes költségmentességére figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése, valamint 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2013. február 1.

. Ságghy Mária s. k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s. k.
előadó bíró

Dr. Csordás Csilla s. k.
bíró